

Odottamaton vieras

Heikki Aho 29.12.2010

Osa 2.

Eki vapisi kauttaaltaan viikatemiehen häivytyä.

Pieni hetki kului ja ovelta kuului luiseva koputus. Eki empi hetken, että avaisiko, mutta ampaisi sitten pystyyn ja säntäsi avaamaan ovea.

- Tuo perkeleen viitta jäi oven väliin, vieras murahti vihaisesti.
- Joo, i-ikävä, Eki änkytti.
- Ja paskattaakin, saisinko vielä käydä vessassa? Se sun sumppisi pani mun mahan sekaisin, vääntää niin vietävästi.
- Toki toki, Eki sanoi ystävällisesti.

Vieras ähelsi hetken vessassa, tuli ulos ja sanoi kyllästyneenä:

- Ihan tunaroinniksihan tämä mun homma meni, eiköhän heitetä tittelit pois ja tehdä sinunkaupat?
- No mikä ettei, Eki sanoi hämmästyneenä.
- Vihtori vaan, Vihtori Viikatemies, vieras sanoi ja ojensi kätensä. - Virallinen virkanimi kuoleman yllähettiläs, vastuualueena Pohjoismaat, minulla on apureita ympäri maailman, vaikka moni kuvittelee, että viikatemiehiä ei olisi kuin yksi, mutta kuka helevetti sitä joutaa yksinään kaikki hommat hoitamaan.
- Erkki, Erkki Tuskankirpaisema, virallinen ammatti sähkömies, Erkki sanoi ja tarttui luiseen jääkylmään käteen. Hieman se iljetti, mutta tunnelma vapautui kuitenkin.

Erkki ehdotti Vihtorille, että josko vielä hetkinen keskusteltaisiin, että harvoinhan sitä näin mielenkiintoista vierasta tapaa. Ja Vihtori sanoi, että eipä tässä nyt niin kiire ole, ettei ehtisi vielä muutaman sanan vaihtaa, viikatetta ehtisi heilutella myöhemminkin. Kun välillä painaa urakalla, voi sitten hieman elpaistakin. Erkki ihmetteli, että kuinka se noin luisevan tyypin piti paskallakin käydä, johon Vihtori että anteeksi vaan, mutta kun noin huonoa kahvia juo, alkaa luurangollakin näkymätön suoli pelaamaan. Erkki taas sanoi aina luulleensa, että laihat ihmiset on läpipaskoja ja luuranko on jo aika laiha kyllä. Viikatemies taas oli pahoillaan, että oli tullut turhaan Ekiä häiritsemään, kun oli erehtynyt lumituiskussa osoitteesta.

- Ei mitään hätää, Eki sanoi. - Ota taksi ensi kerralla ..., ja tuossa on purkki dödöä, pistä viitan taskuun ja muista villahousut pakkasella, kun sulla on tuota lihaa niin vähän noiden luiden ympärillä.

Viikatemies kiitteli ohjeista, ja sanoi että täällä pohjoisessa niitä todella tarvittiin, täällä kuolemakaan ei ollut kuolematon, niin kovat oli pakkaset useinkin. Samalla hän avautui Ekille, että se oli perin juurin surullista, että hän joutui elämään ilman ystäviä ja siksi hän joskus äityi pahalle tuulelle, kuten äskenkin Ekin luokse tultuaan. Eki sanoi, että älä sinä kuoma siinä haastele höpöjä, kaikki kunnossa.

- Selvä homma, sanoi viikatemies. - Tuonelassa tavataan, some day.
- Ok, Eki sanoi. - Jatketaan sitten juttua, panehan tuosta vielä nuo mun vanhat Reino-tossut ja villahousut jalkaan, ei tuu kylmä.

Ja niin viikatemies lähti jatkamaan matkaansa musta viitta lumisessa maisemassa hulmuten, reiskat jalassa ja villahousut luisia kankkuja suojaten.